

w szkole podstawowej i liceum ogólnokształcącej kontynuował w latach 1936-1950 z przerwami w czasie działań wojennych. W 1952 roku ukończył Oficerską Szkołę Broni Pancernych. Służbę zawodową pełnił jako dowódca plutonu i kompanii w: 15 Samodzielnym Batalionie Szkolnym, 7 Batalionie Remontowym, 11 Batalionie Czołgów Pływających został szefem sztabu batalionu. W PSZ W Słupsku – pełnił obowiązki st. oficera ds. mobilizacyjnych; w WKU Słupsk - zastępcy komendanta. Do rezerwy odszedł w 1983 roku ze względu na stan zdrowia. Odznaczony Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, wszystkimi medalami „Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny” i „Za Zasługi dla Obronności Kraju”. Członkiem ZBZZIORWP był w latach 1983-1990. Pochowany w asyście kompani honorowej i obecności sztabu 7 BOW i Koła nr 1 ZBZZIORWP na Cmentarzu Komunalnym. W imieniu kolegów pożegnał Go prezes ZR ZBZZIORWP w Słupsku. Odejście Pułkownika Jerzego to wielka strata dla rodziny i całego środowiska wojskowego.

R. Detmer

St. chor. szt. **Stanisław DUDEK** (15.09.1931–10.09.2008). Służbę wojskową rozpoczął w 1952 roku i przez 35 lat pełnił ją na różnych stanowiskach służbowych w jednostkach Pomorskiego Okręgu Wojskowego. Pełnił ją również w misjach pokojowych Organizacji Narodów Zjednoczonych. W stan spoczynku odszedł w 1987 roku i podjął pracę w Wojskowym Zarządzie Kwaterunkowo-Budowlanym w Koszalinie. W 1988 roku wstąpił do Koła nr 7 ZBZZIORWP i w miarę swych możliwości działał w naszym środowisku jak i tam, gdzie mieszkał i pracował. W ostatnich miesiącach bardzo ciężko chorował. Odznaczony: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Brązowym Krzyżem Zasługi oraz wszystkimi medalami „Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny”, „Za Zasługi dla Obronności Kraju”, medalem „W Służbie Pokojowej ONZ” i medalem „Za Zasługi dla Województwa Koszalińskiego”. Pochowany zgodnie z ceremoniałem wojskowym w obecności Rodziny, przyjaciół i kolegów na Cmentarzu Komunalnym w Koszalinie.

Zdzisław Lipiński



Płk doc. mgr inż. **Tadeusz GAJ** (1.01.1922-3.11.2008) urodził się w m. Gace woj. świętokrzyskie. Gimnazjum ogólnokształcące ukończył w Tarnowie w 1939 roku. Dalszą naukę kontynuował, już w okresie wojny w systemie tajnego nauczania. W 1945 roku zdał egzamin maturalny. W okresie II wojny

światowej, jako żołnierz III Okręgu Kieleckiego Batalionów Chłopskich, walczył o wyzwolenie naszej Ojczyzny spod okupacji hitlerowskiej. W uznaniu poniesionych bojowych zasług w 1944 roku został mianowany na stopień porucznika. Po zakończeniu wojny, w 1946 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Gdańskiej, które ukończył w 1951 roku uzyskując dyplom magistra inżyniera. Następnie rozpoczął pracę zawodową w Gdańskiej Rozgłośni Polskiego Radia, lecz tylko na krótki okres gdyż pod koniec 1951 roku wcielono Go do służby wojskowej. Został mianowany podporucznikiem i skierowany do formującego się wówczas Poligonu Naukowo-Badawczego w Żegrzu - załączka przyszłego Wojskowego Instytutu Łączności. Dał się poznać jako wybitnie uzdolniony inżynier i został powołany na stanowisko kierownika zakładu radiowego. Pod jego kierownictwem opracowano i zmodernizowano szereg urządzeń dla potrzeb wojskowego systemu łączności m. in. prototyp radiostacji jednowstęgowej (Kania). Po kilku latach powołano Go na stanowisko zastępcy komendanta Instytutu do spraw naukowo-badawczych, a następnie w 1969 roku został komendantem Instytutu. Stanowisko to piastował przez 11 lat. Pod Jego nadzorem podległe Mu komórki Instytutu rozwiązywały wiele problemów w systemie łączności Wojska Polskiego. Między innymi opracowano powietrzne elementy dowodzenia (PED-y) oraz zręby koncepcji cyfrowego zintegrowanego systemu łączności (Storczyk). Po przejściu w 1981 roku na emeryturę, nadal przez 9 lat pozostał pracownikiem cywilnym Instytutu przekazując, młodszej kadry, swoje nadzwyczaj bogate doświadczenia naukowo-badawcze w dziedzinie sprzętu łączności.

Odznaczony Krzyżem Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Partyzanckim, Złotym Krzyżem Zasługi, a także wieloma innymi odznaczeniami resortowymi i państwowymi. Był dwukrotnie laureatem nagrody Ministra Obrony Narodowej w dziedzinie nauki i techniki. Przez swoich podwładnych jest wspomniany jako człowiek nadzwyczaj pracowity i skrupulatny. Cechowała go skromność, wysoka kultura osobista i poczucie odpowiedzialności. W stosunku do podwładnych był bardzo wymagający, ale zawsze odnosił się z wielkim szacunkiem, bezgranicznie służył radą i pomocą nawet często w sprawach osobistych. Dostrzegał ludzkie życiowe problemy swoich podwładnych Po mszy świętej w Jego intencji, w kościele p.w. św. Ignacego, przy udziale rodziny i licznie przybyłym gronie byłych Jego podwładnych, został pochowany, z należnymi Mu honorami wojskowymi w grobie rodzinnym, na Cmentarzu

Północnym w Warszawie. Pożegnał- ne przemówienie nad Jego grobem wygłosił zastępca dyrektora Wojskowego Instytutu Łączności płk dr inż. Edmund Wirkus.

Marian Jakóbczak



Płk **Eugeniusz POSACKI** (21.07.1926-18.11.2008). Urodził się w m. Żydaczów na Kresach Wschodnich. Służbę wojskową pełnił w latach 1944-1973. Kombatant, brał udział w wyzwaniu Warszawy, forsowaniu Wisły i Odry. Koło Miejsko Gminne ZBZZIORWP w Prudniku 21 listopada pożegnało zasłużonego żołnierza. W uroczystości pogrzebowej udział wzięli: Rodzina, znajomi, koledzy i poczet sztabu Koła oraz delegacja Śląskiego Oddziału Straży Granicznej z Raciborza. Po przejściu na emeryturę ze stanowiska zastępcy dowódcy Batalionu WOP w Prudniku, pracował w Prudnickich Zakładach Obuwia na stanowiskach związanych ze sprawami obronnymi i obrony cywilnej. W latach 1976-1978 był prezesem Zarządu Miejskiego ZBoWiD w Prudniku. Był jednym z założycieli Koła ZBZZIORWP w Prudniku. Odznaczony: Krzyżem Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi oraz Krzyżem Walecznych, medalami: „Za Warszawę”, „Za Odrę, Nysę i Bałtyk”, „Za Udział w Walkach o Berlin”, „Zwycięstwa i Wolności”, a także innymi medalami resortowymi oraz samorządowymi i stowarzyszeniowymi. Pochowany na Cmentarzu Komunalnym w Prudniku.

S. Faber

Płk **Zygmunt FORTUNA** - w godzinach nocnych 26/27 października 2008 roku odszedł na wieczną wartę.



Zasłużony żołnierz – artylerzysta i prewenter Wojska Polskiego. Najpiękniejsze lata swojego życia poświęcił w służbie Ojczyzny. 20 września 1949 roku mając 19 lat ochotniczo wstąpił do Oficerskiej Szkoły Artylerii w Olsztynie, którą ukończył w 1951 roku w stopniu podporucznika. Po promocji został dowódcą plutonu podchorążych OSA w Olsztynie, gdzie przez 5 lat szkolił i wychowywał przyszłych oficerów artylerii Wojska Polskiego. Kurs Doskonalenia Oficerów Artylerii w Toruniu ukończył w 1956 roku. Po przeszkoleniu i uzyskaniu bardzo dobrych wyników, został wyznaczony na stanowisko dowódcy baterii w jednostce wojskowej w Gdańsku. Osobowość Zygmunta Fortuny oraz całokształt działalności docenił przełożeni, skierowali go na kurs doskonalenia i przekwalifikowania w Mińsku Mazowieckim. Po ukoń-

czeniu tego przeszkolenia w 1961 roku otrzymał przydział do jednostki wojskowej w Koszalinie na stanowisko szefa Wydziału Prewencji, gdzie pełnił służbę do 28.10.1983 roku. W czasie 34-letniej służby wojskowej dał się poznać jako oficer zdyscyplinowany, lojalny i koleżeński, dbający o praworządne postępowanie własne oraz żołnierzy WP. Za wzorowe wypełnianie obowiązków służbowych został wielokrotnie wyróżniany, m.in.: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi, złotym, srebrnym i brązowym medalem „Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny”, wszystkimi medalami „Za Zasługi dla Obronności Kraju”, odznaką wojewody „Za Zasługi dla Województwa Koszalińskiego”, medalem Związku Byłych Żołnierzy i Oficerów Rezerwy WP „Zawsze Wierni Ojczyźnie”, wpisem do Księgi Zasłużonych dla ZBZZIORWP Rejonu Koszalińskiego. Po przejściu w stan spoczynku wstąpił do ZBZZIORWP i był jego aktywnym członkiem. Pozostawił w głębokim smutku żonę **Jadwigę**, córki **Grażynę** i **Lucynę**, syna **Zbigniewa**, synową **Jolanę** oraz wnuczki **Natalię** i **Katarzynę**. Pochowany został z honorami wojskowymi w obecności Rodziny, przyjaciół i kolegów na Cmentarzu Komunalnym w Koszalinie.

Sylwester Wachowicz

Płk **Stanisław WOJDYLA** (28.02.1922-2.11.2008). Pochowany 6.11.2008 roku z honorami wojskowymi na cmentarzu przy ul.



Wiślanej w Bydgoszczy. Powołany do wojska tuż po wojnie 14 maja 1945 roku. Ukończył szkołę podoficerską rusznicznic ppanc. w 9 Zapasowym Pułku Piechoty. Od kwietnia do czerwca 1946 roku brał udział w walkach w okolicach Mławy. W lipcu – sierpniu 1946 roku z 14 Pułkiem Piechoty oraz w lipcu – sierpniu 1947 roku z 30 Pułkiem Piechoty brał udział w walkach z UPA w Bieszczadach. W 1948 r. ukończył Oficerską Szkołę Piechoty nr 1 we Wrocławiu. W latach 1948 – 1949 dowodził plutonem i kompanią w 1 Praskim Pułku Piechoty. Dalszą służbę w latach 1949-1950 odbywał w Ośrodku Wyszkolania Oficerów Rezerwy jako wykładowca taktyki. W latach 1950-1951 kontynuował naukę w Wyższej Szkole Piechoty w Rembertowie. Od roku 1954 dalszą służbę pełnił poza wojskiem w LPŻ – LOK. Do 1956 roku w Zarządzie Wojewódzkim LOK w Szczecinie. Od 1956 do 1979 r. w Zarządzie Wojewódzkim LOK w Bydgoszczy, jako zastępca dyrektora ds. szkolenia. W czasie służby wojskowej odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Złotym Krzyżem Zasługi i wieloma medalami Ministerstwa Obrony Narodowej. Za działalność w LOK ▶